

El Sr. Bisbe celebra la Missa amb motiu del Dia del Seminari

► El diumenge dia 16 de març Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia al Monestir de Sant Domènec de Guzmán de Sant Cugat del Vallès, retransmesa per TVE-2 en el circuit català, amb motiu del Dia del Seminari. En la seva homilia glossà el lema de la campanya d'enguany: *L'alegria d'anunciar l'Evangeli*. Convidà les comunitats cristianes a intensificar la pregària i els joves a obrir el seu cor a l'acció de Déu.

GLOSSA

És la seva paga

Un matrimoni que ja té els fills grans, casats i amb família pròpia, retira cada mes de la seva exigua pensió, des que va arribar a l'edat de jubilació laboral, els diners per a les despeses personals i les previsions necessàries, i la resta —que no és gaire i que anomenen «la paga dels necessitats»— la destinen a ajudar persones i famílies en situacions difícils. «Mai no ens sobren diners; més aviat ens en falten. Són moltes les persones amb problemes diversos i punyents», afirmen. Aquest matrimoni té molt assumit que el que comparteixen no és seu: «És la paga, la dels qui ho necessiten i passen dificultats», conclouen. Fa uns anys que, mes rere mes, segueixen aquesta pràctica, a la qual es consideren cridats des de la fe i la justícia, amb un profund respecte pels qui practiquen altres formes de solidaritat amb els més petits, amb els necessitats crònics o amb els qui ho són temporalment. Se saben administradors d'uns béns que Déu ha posat al seu abast. No se'n senten amos, saben que en són administradors temporals i com a tals actuen. «Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor» (Mt 6,21).

La gestió dels béns materials es pot administrar des d'un amor desmesurat

a la riquesa que ens porta a fer-ne ús, només, en benefici propi i dels meus; o des del convenciment que són un do que Déu ens fa i que ha de ser gestionat amb justícia, atenent les pròpies necessitats i les dels meus, però oberts a compartir-los amb els menys afavorits, amb els pobres, en aquesta acció que dóna vida a la caritat i que apropa a la pobresa espiritual, a la pobresa evangèlica que, no ho oblidem, passa sempre per compartir, pel desprendiment personal, per descobrir el germà en l'altre, per aprendre que la felicitat no és en l'abundor de béns.

Les formes de compartir poden ser diverses, com diverses són les situacions des de les quals es comparteix, tenint ben present que Jesús convida al desprendiment per entrar al Regne. «Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu» (Lc 14,33).

Som a les darreries de la Quaresma d'enguany, temps de revisió personal i de renovar el nostre cor preparant la Pasqua. Una manera de fer-ho és l'almoïna, l'esforç per compartir des de l'amor. Parem esment, avui, en aquesta possibilitat que Déu Pare ha posat al nostre abast.

Enric Puig Jofra, SJ

Missa Crismal

El Dimarts Sant, dia 15 d'abril a les 11 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidirà la celebració de la Missa Crismal a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa. En aquesta missa beneeix els olis dels malalts i dels catecúmens i consagra el Crisma, acompanyat pels preveres que aquell dia renoven les promeses de l'ordenació. Religiosos/es i fidels seglars són convidats a la celebració. Es farà un record especial dels preveres que celebren les Noces d'Or: Mn. Ramon Villarino Pérez, Mn. Joan Farrés Llarisó i P. Teodor López Ruiz SDB.

REMEU MAR ENDINS

Per què ens hem de confessar?

Ja ens trobem a la recta final de la Quaresma. Avui és el cinquè i últim diumenge. Diumenge vinent ja entrarem en la setmana gran de tot l'any cristià, la Setmana Santa, la setmana prèvia a la primera festa del calendari cristià: la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist. L'evangeli de la resurrecció de Llätzer —que es llegeix avui— és per a nosaltres un estímul de la fe en Crist que ens diu: «Jo sóc la resurrecció i la vida» i és prefiguració de la resurrecció del Senyor.

Les dues darreres setmanes he fet referència en aquest escrit a reflexions del papa Francesc. Avui també ho faig. Seguint-lo a ell vull parlar-vos de la confessió, especialment oportuna en aquest darrer tram de la Quaresma, com a preparació espiritual per a la celebració de la Pasqua.

Realment el papa Francesc té un carisma comunicatiu especial. No ho descobreixo ara. Sap concentrar en una frase tot un tractat de teologia. Tots sabem que insisteix molt en la misericòrdia de Déu envers els seus fills i en l'actitud de misericòrdia que ha d'inspirar les actuacions pastorals de l'Església i dels seus servidors. El Papa ha dit aquesta frase molt bella: «Déu no es cansa mai de perdonar; som nosaltres els qui ens cansem de demanar-li perdó. I no ens hem de cansar mai d'anar a demanar-li perdó!»

En l'audiència general en la que el Papa va tractar de la confessió, en un moment donat va deixar el text preparat per a l'audiència i va afegir improvisant. «Hem de valorar la confessió! És un do, però també és una guarició, és una protecció i també la seguretat que Déu ens ha perdonat. I això és molt bonic!»

va afegir: «Però, mossèn, em fa molta vergonya anar a dir els meus pecats». Davant aquesta dificultat eterna va dir en diàleg amb la persona reàcia al sagrament —i de reacis en som tots una mica o molt—: «Però, mira, les nostres mares, les nostres dones, deien que és millor tornar-se vermell una vegada que no pas tenir mil vegades un color groguenc, oi? Doncs bé, tu et tornes vermell una vegada, se't perdonen els pecats i endavant!...»

«El perdó de Déu —va afegir el Papa— se'ns dóna en l'Església, se'ns transmet a través del ministeri d'un germà nostre, el sacerdot i ell és al mateix temps un home que, com nosaltres, té necessitat de la misericòrdia de Déu. Per això també els sacerdots s'han de confessar, fins i tot els bisbes. Tots som pecadors!» I va cloure les seves paraules espontànies amb aquesta confiança molt personal sobre la seva vida de cristià: «Fins i tot el Papa es confessa cada quinze dies, perquè el Papa és també un pecador! I el confessor sent el que jo li dic, m'aconseïlla i em perdona, perquè tots tenim necessitat d'aquest perdó.»

Aquests dies abans de Pasqua a les parròquies es facilita de manera especial la celebració del sagrament de la reconciliació o el perdó. No dubtem d'acudir-hi. Una bona confessió pot ser una bona resurrecció espiritual. I així complim amb la nostra mare l'Església que segueix recordant-nos la necessitat de confessar-se i de combregar almenys una vegada a l'any i precisament per Pasqua. En realitat l'Església demana ben poca cosa. Però no ens oblidem de complir-ho.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

▶ ROSA COSCOLLA

Per la cohesió social

A Catalunya hi ha un miler d'entitats d'Església que fan acció social, segons una recerca realitzada per la Fundació Pere Tarrés, amb la col·laboració del Campus Docent Sant Joan de Déu (U. de Barcelona) i de la Càtedra d'Inclusió Social de la U. Rovira i Virgili. La sociòloga Rosa Coscolla ha coordinat el treball *L'acció social des de les entitats d'Església: el seu paper en la cohesió social a Catalunya* (Ed. Claret).

A quina conclusió arribeu?
L'acció social inspirada en l'Evangeli s'organitza a través de moltes iniciatives riques i variades, que ens reclamen una mirada àmplia i oberta per entendre-les en conjunt. És així que identifiquem la gran contribució que realitzen les entitats socials d'Església a la cohesió social i la solidaritat, i també els reptes que hi afronten.

Per què és important l'Església per a la cohesió social?
Principalment pel fet d'arribar allà on no hi arriba ningú, ja sigui pel tipus de necessitats socials que hi atenen —persones sense ajuda pública— com per l'abast territorial —arriben arreu a través de les parròquies. Aquesta contribució destacable i diferencial es fa, però, de manera discreta, silenciosa i sense reconeixement; en part, pel seu compromís amb l'Evangeli.

Quins reptes heu identificat?
Des d'un sentit cristià, un té a veure amb l'encaix de l'espiritualitat en l'acció social, en com avançar en la promoció de la dimensió espiritual de les persones que s'hi vinculen. Un altre és el de la implicació de més persones, amb dedicació voluntària o aportació econòmica, per atendre la població més fràgil des de l'autonomia i la dignitat, amb un sentit d'amor i de consciència del bé comú.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Las congregaciones del siglo XIX

Tras la conmoción social y política creada por la Revolución Francesa y por la industrialización con sus nuevas formas de pobreza y marginación, surgen nuevas instituciones religiosas que se multiplican en pueblos y ciudades. (En Cataluña, el llamado *pas dels sants*).

Estos fundadores y fundadoras conciben la vida religiosa como un servicio directo a las necesidades de los seres humanos, a través de su presencia y acción caritativa en medio de la sociedad. Se dedican especialmente a los niños y las niñas y a los ancianos, los dos grupos sociales secularmente más expuestos y débiles, a los enfermos, de modo especial a los dementes, y a los abandonados a su suerte, en un ambiente poco propicio a la solidaridad.

Tanto en Francia como en Italia se fundaron más de 400 congregaciones religiosas y 150 en España. Resulta impresionante constatar la existencia de más de mil nuevas congregaciones femeninas surgidas en Europa, ocupando espacios de asistencia en la mayor parte de los pueblos y ciudades del Occidente europeo.

Esta actuación creativa y generosa fue una respuesta eficaz a los males causados por la falta de leyes sociales de un capitalismo ávido de beneficios, pero no pretendió cambiar las estructuras. La caridad ha sido considerada, a menudo, como la simple necesidad de dar limosnas, pero no debemos olvidar que a partir del siglo XIX iba acompañada por la exigencia de dar a cada uno lo suyo. Y, con un sentido evangélico, de darle lo suyo en función de sus necesidades y sus carencias.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.

Historia de la caridad en la Iglesia, Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

En momentos difíciles... mirar a Jesús crucificado

Gabriela Mistral, premio Nobel, profesora, cónsul de Chile en diversas ciudades europeas y americanas, mujer de fe católica, escribió un poema que nos puede ayudar en los momentos difíciles de la vida. Es un acto de fe y de amor en el seguimiento de Jesús.

«En esta tarde, Cristo del Calvario, / vine a rogarte por mi carne enferma. / Pero, al verte, mis ojos van y vienen / de tu cuerpo a mi cuerpo con vergüenza.

¿Cómo quejarme de mis pies cansados / al ver los tuyos destrozados? / ¿Cómo mostrarte mis manos vacías, / cuando las tuyas están llenas de heridas?

¿Cómo explicarte a ti mi soledad / cuando en la cruz alzado y solo estás? / ¿Cómo explicarte que no tengo amor / cuando tienes rasgado el corazón?

Ahora ya no me acuerdo de nada. / Huyeron de mí todas mis dolencias. / El ímpetu del ruego que traía / se me ahoga en la boca pedigüeña.

Y sólo pido... no pedirte nada. / Estar aquí... junto a tu imagen muerta. / Ir aprendiendo que el dolor es sólo / la llave santa... de tu santa puerta.»

Es el gozo del Evangelio: fe, esperanza, amor... que lo transforma todo.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Anar a missa sense rellotge

El papa Francesc ens deia el 10 de febrer: «Aneu a missa sense el rellotge. És temps de Déu». L'acte més important de la nostra litúrgia és la celebració eucarística. Jesús, en el darrer sopar, va dir: «Feu això que és el meu memorial» (Lc 22, 19).

Des del començament, els cristians ens reunim en comunitat per reviuire la passió, mort i resurrecció de Jesús. I és molt més que una commemoració o un record, perquè Jesús va dir que «on n'hi ha dos o tres units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

Des de les primeres comunitats fins avui, l'eucaristia ha anat canviant, però serà bo que reflexionem una mica sobre les diferents parts de la missa per tal d'enriquir la nostra vida cristiana. Som testimonis del Crist glorificat en la creu, ressuscitat, i que ha de tornar per donar ple acompliment al Regne de Déu, que ja ha començat en nosaltres, els seus deixebles.

Ramon Sanclimens
Professor jubilat

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

7. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: 13, 41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prevere, fundador dels Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, verge.

9. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dt 3, 52-56 / Jn 8,31-42]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.

11. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42]. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56]. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, verge i màrtir.

13. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Processó: Mt 21,1-11. Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66; o més breu: Mt 27,11-54]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586); sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

DIUMENGE V DE QUARESMA

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

▶ Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.

Si tinguéssiu en compte les culpes, / qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor. / La meva ànima hi confia. / Espera el Senyor la meva ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingues l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt». Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat». Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu». Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà». Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom resusciti el darrer dia». Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus això?». Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.»

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava». Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?»

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa». Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort». Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?». Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat». Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora». I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.»

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Así dice el Señor: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os haré salir de vuestros sepulcros, pueblo mío, y os traeré a la tierra de Israel. Y, cuando abra vuestros sepulcros y os saque de vuestros sepulcros, pueblo mío, sabréis que soy el Señor. Os infundiré mi espíritu, y viviréis; os colocaré en vuestra tierra y sabréis que yo, el Señor, lo digo y lo hago.» Oráculo del Señor.

▶ Salm responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.

Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes respeto. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.

Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-11)

Hermanos: Los que viven sujetos a la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo.

Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquel tiempo, las hermanas mandaron recado a Jesús, diciendo: «Señor, tu amigo está enfermo.» Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no acabará en la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella.» Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo, se quedó todavía dos días en donde estaba. Sólo entonces dice a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea.»

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedaba en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá.» Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará.» Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección del último día.» Jesús le dice: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo.»

Jesús sollozó y, muy conmovido, preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?» Le contestaron: «Señor, ven a verlo.» Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!» Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que muriera este?»

Jesús, sollozando de nuevo, llega al sepulcro. Era una cavidad cubierta con una losa. Dice Jesús: «Quitad la losa.» Marta, la hermana del muerto, le dice: «Señor, ya huele mal, porque lleva cuatro días.» Jesús le dice: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado.» Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, ven afuera.» El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar.»

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

COMENTARI

Jesús retorna Llätzer a la vida

La narració de Jesús que torna Llätzer a la vida és una peça literària molt solemne. Diverses inflexions del relat van retardant el gest de Jesús que hom espera des del primer moment. Val la pena subratllar aquesta tècnica. Primer, Jesús, davant la notícia de la malaltia de Llätzer, amb sorpresa del lector, retarda dos dies l'anada a Betània. El text remarca que Jesús s'acosta, però també es diu que feia quatre dies que havien enterrat Llätzer. Tot seguit Marta, que ha sentit que Jesús està arribant, surt a rebre'l.

En la conversa entre Marta i Jesús subratllem que Marta nota el motiu de l'absència de Jesús, i això re-

marca el retard: «Si haguéssiu estat aquí el meu germà no hauria mort». Però Jesús encara no ha entrat en el poble. Per això, Maria el va a trobar i repeteix el retret de Marta. Només aleshores pregunta Jesús per la tomba. I comença a plorar. La gent nota que Jesús estimava molt Llätzer. Finalment, Jesús arriba al sepulcre, però retarda el gest un cop més amb una pregària sobre el sentit del signe per a la fe dels qui l'envolten. És només aleshores que Jesús diu: «Llätzer, surt a fora». Amb aquesta cadència i aquesta tècnica s'han aconseguit almenys dues coses: primer, crear un clima de gran expectació davant del gest de Jesús; i, segon, magnificar encara més un gest que ja resulta prou impressionant en ell mateix.

El nucli central del signe, la conversa de Jesús amb Marta i la confessió de fe de Marta, és un punt culminant del relat. Marta expressa la fe popular en la resurrecció: «Ja sé que ressuscitarà el darrer dia». Però Jesús no respon amb categories cronològiques sinó personals: «Jo sóc la resurrecció i la vida». La plenitud de la vida que és Jesús no és una qüestió de temps, no es pot acabar amb la mort temporal sinó que arriba fins a vèncer la mort. La mort és només un pas a la vida plena. Per això, la confessió de fe de Marta no és sobre la resurrecció, és sobre la plenitud de Jesús: «Tu ets el Messies, el fill de Déu que havia de venir al món.»

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 5, a les 20 h. Celebra l'Eucaristia i ordena dos diaques a la Catedral.

Aquest diumenge dia 6, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia en els 25 anys de la Delegació a la Garriga de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, i beneeix una imatge de la Mare de Déu de Lourdes, a la parròquia de Sant Esteve de la Garriga.

A les 20 h. Presideix la Missa de cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud.

Dilluns dia 7, a les 11 h. Presideix el recés de Quaresma per a preveres i diaques del Vallès Occidental i de Collserola al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dijous dia 10, a les 11 h. Presideix la sessió del Col·legi de Consultors.

Diumenge dia 13, a les 12 h. Presideix la benedicció dels Rams a la Plaça Vella i la Missa del Diumenge de Passió a la Catedral.

NOTÍCIES

Cent anys del Centre Aragonès de Terrassa. El dissabte dia 15 de març, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa, a les 12 del migdia, a la Catedral en acció de gràcies pel centenari del Centre Aragonès de Terrassa. Varen assistir-hi la Sra. Luisa Fernanda Rudi, presidenta del Govern d'Aragó, els Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa, el Sr. Ramon Pujol, president del Centre Aragonès de Terrassa i nombrosos poble fidel que omplí el temple. La celebració acabà amb el cant de l'himne de la Mare de Déu del Pilar.

Recés de la Delegació d'Apostolat Seglar. El diumenge dia 16 de març tingué lloc un recés a nivell diocesà organitzat per la Delegació Episcopal de l'Apostolat Seglar, al Monestir de Sant Domènec de les monges dominiques a Sant Cugat del Vallès. Obert

a laics associats o sensibilitzats pel treball en grup reuní 60 laics, amb una gran presència de joves. Primer participaren en la celebració de l'Eucaristia, retransmesa per TVE-2 i presidida per Mons. Josep Àngel Saiz amb motiu del Dia del Seminari. A continuació, el Sr. Bisbe dirigí la meditació sobre l'espiritualitat de comunitat i l'associacionisme en l'Església.

Visita Pastoral al Santíssim Salvador de Sabadell. El diumenge dia 16 de març, Mons. Salvador Cristau Coll, bisbe auxiliar, celebrà la Missa Estacional a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell. Fou rebut pel rector, Mn. Alfons Puig de Morales que concelebrà la missa amb ell. Durant la setmana Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va dur a terme la Visita Pastoral a aquella parròquia.

25 anys de la Residència Sant Josep Oriol a Terrassa. El dilluns dia 17 de març, Mons. Saiz Meneses

va presidir la celebració de l'Eucaristia a les 12 a la Catedral amb motiu dels 25 anys de la Residència Sant Josep Oriol de Terrassa. Aquesta residència és atesa per les Religioses Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora, conegudes com a Darderes, presents a Terrassa des de 1919. En el dinar posterior el Sr. Bisbe va estar acompanyat pel Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa i la vicària general de les Darderes, la superiora de la Comunitat, la directora de la Residència i un bon nombre de col·laboradors.

Mons. Saiz Meneses presideix l'estrena del documental Jo Crec. El divendres dia 21 de març, a les 20 h, Mons. Saiz Meneses va presidir l'acte de l'estrena del documental *Jo Crec* al Parc Vallès de Terrassa. Va estar acompanyat pel Sr. Enric Vendrell, director d'Affers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i pels productors de l'obra, el matrimoni terrassenc Vicenç Vila i Gemma Bas. Hi assistiren més de 300 persones i l'estrena es va fer simultàniament a sis ciutats de l'Estat. El documental està recolzat pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització.

AGENDA

IX Romiatge de Malalts al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. El dissabte dia 12 amb aquest programa:

- 11.00 h. Arribada i acollida dels pelegrins.
- 11.15 h. Eucaristia presidida per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa. Benedicció dels malalts amb el Santíssim.
- 12.20 h. Processó per venerar la imatge de la Mare de Déu de la Salut.
- 13.00 h. Dinar compartit (cal portar el menjar).
- 15.00 h. Actuació del grup d'havaneres Torrabastons de Cardedeu.

Jornada de l'Apostolat Seglar de Catalunya. Organitzada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS) de les diòcesis amb seu a Catalunya. Dissabte dia 5 d'abril, de 9.30 a 15 h. Lloc: Casa de l'Església del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Parlaran: Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu; Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona i encarregat de la CIAS; Cori Casanova del Moviment de Professionals Cristians; Jaume Galobart de la Diòcesi de Terrassa; i Anna Almuni de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Inscripcions: seglaterra@gmail.com

REMAD MAR ADENTRO

¿Por qué hay que confesarse?

Nos encontramos ya en la recta final de la Cuaresma. Hoy es el quinto y último domingo. El próximo domingo ya entraremos en la gran semana cristiana de todo el año, la Semana Santa, la semana previa a la primera fiesta del calendario cristiano: la Pascua de nuestro Señor Jesucristo. El Evangelio de la resurrección de Lázaro —que se lee en este día— es para todos nosotros estímulo de la fe en Cristo que nos dice «Yo soy la resurrección y la vida» y prefiguración de la misma resurrección del Señor.

En las dos semanas precedentes he hecho referencia en este escrito a reflexiones del papa Francisco. Hoy también lo hago. Siguiéndole, deseo hablaros de la confesión, especialmente oportuna en este último tramo cuaresmal, como preparación espiritual a la celebración de la Pascua.

Francisco tiene un especial carisma comunicativo. No voy a descubrirlo ahora. Sabe concentrar en una frase todo un tratado de teología. Es sabido lo mucho que insiste en la misericordia de Dios con sus hijos y en la actitud de misericordia que ha de inspirar las actuaciones pastorales de la Iglesia y

de sus servidores. Una frase muy bella del Papa ha sido esta: «Dios no se cansa nunca de perdonar; somos nosotros lo que nos cansamos de pedirle perdón. ¡Y nunca debemos cansarnos de ir a pedirle perdón!»

En la audiencia general en la que el Papa trató sobre la confesión, en un determinado momento, dejó de lado el texto preparado para la audiencia, y añadió improvisando: «¡Tenemos que valorar la confesión! Es un don, pero es también una curación, es una protección y también la seguridad de que Dios nos ha perdonado. ¡Y esto es hermoso!»

Y añadió: «Pero, padre, me da mucha vergüenza ir a decir mis pecados». Ante esta dificultad eterna, dijo Francisco, en diálogo con la persona reacia al sacramento del perdón —y reacios a ello lo somos todos un poco o un mucho—: «Pero, mira, nuestras madres, nuestras mujeres, decían que es mejor sonrojarse una vez, que mil veces tener el color amarillo, ¿eh? Pues bien, tú te sonrojas una vez, se te perdonan los pecados y ¡adelante!...»

«El perdón de Dios —añadió el Papa— se nos da en la Iglesia, se nos transmite a través del ministe-

rio de un hermano nuestro, el sacerdote, el cual a su vez es un hombre que, como nosotros, tiene necesidad de la misericordia de Dios. Por ello, también los sacerdotes deben confesarse, incluso los obispos. ¡Todos somos pecadores!». Y rubricó sus palabras espontáneas con esta confidencia muy personal sobre su vida como cristiano: «Incluso el Papa se confiesa cada quince días, porque el Papa es también un pecador! Y el confesor oye lo que yo le digo, me aconseja y me perdona, porque todos tenemos necesidad de este perdón.»

Estos días previos a la Pascua se facilita especialmente en las parroquias la celebración del sacramento de la reconciliación o del perdón. No dudemos en acudir a este sacramento. Una buena confesión puede ser una verdadera resurrección espiritual. Y así cumplimos con nuestra madre la Iglesia, que nos sigue recordando la necesidad de confesarse y comulgar por lo menos una vez año y precisamente por Pascua. Realmente pide poco la Iglesia. Pero no nos olvidemos de cumplirlo.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa